

Draga naša profesorice Fink¹,

obraćam Vam se u ime svih studenata rusistike koji su slušali ili položili Vaš kolegij Sintaksa ruskoga jezika. Ovaj je kolegij bio naš prvi susret s Vama kao predavačem, lingvistom i što je najvažnije – „strogim“ sintaktičarom. Što pod ovim „strogim“ mislim? Pa, iako navedeni pridjev sadrži možebitno negativnu konotaciju, iza njega se krije Vaš izrazito pozitivni pristup ne samo sintaksi, već i samom načinu predavanja te odnosu prema nama, svojim studentima. Krenimo od zadnjega. Generacije i generacije rusista koje su se susretale s Vama proteklih godina, točnije desetljeća, živo se sjećaju nemalog broja Vaših doskočica na satu kojima biste se referirali na našu angažiranost na nastavi, na domaće zadaće ili pak na uspjeh na kolokviju ili ispitu. Priznajem, aljkavost nam nije bila strana, ona nam je dapače bila jača strana, pa ste stoga nerijetko tomu morali doskočiti ironijom i slikovitim pojašnjenjem (citiraj: „Это не риторический вопрос, коллега“ uz diskretno zakašljavanje). Morali ste gotovo svakodnevno trpjeti pitanja poput „А што то значи?“ i na njih odgovarati s, citiram, „Бедняжки, у вас нет словаря дома?!“ ili ste pak morali moliti za zadnje trzaje pažnje ponedjeljkom oko 15.26 (citiraj: „Последняя парта, я вас ОЧЕНЬ прошу!“). Dojavljeno mi je i da ste nekoliko puta gotovo sišli s uma (citiram ponovno: „Я сейчас умру!“; prema usmenoj predaji sadašnje četvrte godine). Ipak, uz sve te tegobe uzrokovane ruskom sintaksom impresionirali ste nas jasnoćom izlaganja, jednostavnošću vlastitih uputa, pravednošću u ophođenju sa svim studentima i naravno, općenito profesionalnošću. Vaša su predavanja uvijek bila jasno koncipirana, no nije ih uvijek bilo lako pratiti jer se od nas tražila maksimalna usredotočenost i aktivnost. Upravo zato smo svi doživjeli popriličan šok kroz prvih nekoliko tjedana nastave, no ono što smo dobili radeći s Vama taj šok daleko premašuje. Pojašnjenje slijedi. Prema mom osobnom mišljenju, u lingvističkim krugovima na ovim prostorima sve do danas vlada određeno „antisintaktičko“ ozračje. I zaista, njome se nije nimalo lako baviti, stoga je se lingvisti nerijetko odriču. Kao i mnogi drugi studenti filoloških studija, i mi studenti rusistike osjetili smo to na vlastitoj koži te smo se nebrojeno puta zapitali „zašto uopće sve to učimo“ i „hoćemo li to ikada shvatiti“. Ipak, zahvaljujući Vašem udžbeniku, uspješno smo se snašli u mnoštvu nedoumica, iznimaka i krivih jezičnih tragova. Zahvaljujući rješavanju nebrojenih zadataka određivanje rečeničnih sastavnica sada je za nas vještina ravna vožnji bicikla (rijetkima još uvijek parobroda, ali dobro). Zarezima smo u ruskome tako dobro ovladali, da biste naprosto bili ponosni na katastrofalne greške koje radimo sa zarezima u materinskom jeziku. Drugim riječima, uz malo čvrste ruke, par sramotnih eskapada (za koje smo si sami krivi) i držanja brzog tempa, usadili ste nam marljivost, pedantnost i predanost radu. Napoljetku, svojim pristupom sintaksi pokazali ste, obranili i opravdali potrebu za postavljanjem jasnih (ali uvijek relativnih) granica između sintaktičkih struktura. Pa, ni u životu nije puno drugačije, zar ne? Osim toga, dodatna vrijednost Vaših sintaktičkih lekcija zasigurno je i naše sigurnije, hrabrije i kvalitetnije služenje ruskim jezikom, posebice njegovim poslovicama i frazemima. Stoga Vam se u ime

---

1 Govor održan na svečanome okruglom stolu u čast prof. dr. sc. Željki Fink Arsovske pod nazivom „Frazeološki kotač i dalje se vrti...“ 16. studenoga 2018. godine na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu.

svih bivših i sadašnjih studenata od srca zahvaljujem na upornosti, volji i entuzijazmu do posljednjeg nastavnog susreta. Možete mirne duše uživati u mirovini, znajući da smo u stanju razlikovati apsolutno sve tipove zavisnosloženih rečenica.

Linda Jurković

<https://www.doi.org/10.17234/9789533790121.31>